

Indtægt, der eksisterer, men sætte den saa lavt, at den der forsvinder, og forfølge den saa i en jævnt stigende Række til den højeste Indtægt, der findes i Landet, men sætter den ikke højere der, end at den med Lethed kan bæres — ligesom en større principmæssig Uformuft, end i at lade Forssjellen ligge fra 199 til 200? (Hør! David Ja!) Godt! det er en meget god Maade at argumentere paa, men jeg hengiver den til det hele Things Dom. Det ærede Medlem kunde have Ret, naar han havde sagt, hvad omtrent Finantsministeren sagde: jeg kan frygte, at du vil gaae saa langt, at jeg ikke seer Grændsen derfor. Det var Finantsministeren nødt til at sige, fordi han selv havde antydet, at han havde fundet saadanne Forssjelligheder, som det var værd at see hen til; men det ærede Medlem gif udenom Finantsministerens Antydninger i saa Henseende, thi han sagde, — at de ikke forelaae, uagtet de kom her i Thinget tilligemed Loven, og det maa jeg sige, at det ærede Medlem havde havt en meget fastere Fod at staae paa, naar hun aldeles havde fornægtet Principet, men saa skulde han, troer jeg, ogsaa have fornægtet Finantsministeren, thi, naar han siger, at han troer, at den ikke forstaaer sig paa Skattevæsenet, som ikke kan begribe, at det er omtrent det Samme, hvad enten jeg siger: jeg vil gaae fra 4 af nedad, eller jeg siger: jeg vil gaae fra $\frac{1}{100}$ opad, da troer jeg virkelig dog, at han ikke seer Forholdene saa ganske, som de ere, og dette Giirtal er jo ligesaa vilkaarligt som den Størrelse, han tillægger mig; Forssjellen ligger jo kun deri, at han i det ene Tilfælde forud har hørt, hvilken Grændse man vil gaae til, og i det andet ikke kender den. (Krieger: Men det er Meget!) Det er ganske vist Meget, naar vi komme til den anden Behandling, men ved den første Behandling er det ganske lidet. (Krieger: Det er overmaade Meget!) Det er ganske vist Meget, saasnart man gaaer ud fra den Betragtning, som her er fremsat, at det er visse, letfindige Misundelsesord, som have bevæget Verden; men, naar vi derimod sige, at det er den døde Laushed og den tørre Gjerrigheds Modstand, som har forstyrret Verden, og at, dersom det levende Ord var blevet hørt og brugt paa rette

Sted, saa havde Verden ikke været forstyrret, saa falder jo dog det hele Raisonnement bort. Det skulle vi ikke glemme, idet vi gaae ind paa denne Lovs Grundprincip, at vi her skulle dele imellem Misundelse og Gjerrighed (Hør!); de Smaa, de Ringere, staae hver Dag og misunde dem, som leve i Velvære; de blive opfordrede dertil af deres Glendighed; hos Mange af dem er det vel en Feil, en moralsk Feil, men den er almindelig, om den endog ikke tør siges at være naturlig. Men hvem moder dem med samme Feil? Det gjør de Gjerrige, som sige: I skulle staae paa lige Fod med os, mens vi have Overflødighed af Ryddelser, og I have Glendighed. Det er disse, som vi skulle dele imellem, og dem dele vi kun imellem, naar vi have Noget tilovers for dem, som Intet have. Spørgsmaalet er ikke om den Art af skarpe Principer, som sige, at 2 pCt. er den rette Norm; Spørgsmaalet er om, at vi hver Dag vide, hvad der passer til hver Dag. Det ærede Medlem, som havde saa meget imod, at vi skulde hengive hele Statens Stilling som en Ubestemthed, vil sige: ja! naturligviis som en Ubestemthed, men som dog beroer paa de Love, vi give; men have vi da ikke hengivet Statens Stilling dertil forlænge siden, komme vi ikke sammen her hvert Aar for at forandre de Love, vi ikke synes om? Dersom det ærede Medlem hertil siger: ja, men lad os dog endelig ikke forandre Lovene for hyppigt, saa siger jeg: ja vel, men lad os give dem strax saaledes, at vi ikke skulle komme til at forandre dem for hyppigt; og det maa jeg igjen bringe i Erindring, at i den Udtalelse, som fandt Sted, da dette Lovforslag blev forelagt, saabt der Ord, som vistnok af de Fleste bleve opfattede saaledes, at der rimeligviis ikke vilde hengaae lang Tid, førend man vilde være meget lidet fornøiet med dette Lovforslag i dets nuværende Skikkelse; men da havde man ogsaa tænkt paa, hvorledes man skulde kunne ændre det og gjøre det bedre, saa at det skulde kunne give en større Tilfredshed. Nu vel, siger jeg, lad os hellere forsøge paa, om vi ikke kunne indrette det saaledes, at denne Misfornøielse ikke kommer saa snart, og at vi derved kunne naae, hvad jeg troer, vi skulle eftertragte, nemlig en større Fasthed, en større Stabilitet; det